

7. Zgodnie z zarzutem siódmym zwolnienie w wysokości 75 % na podstawie sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
8. Zarzut ósmy dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na KSZ spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem podatkowym dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych narusza swobodę przedsiębiorczości skarżących, co jest sprzeczne z art. 49 TFUE.
9. Zgodnie z zarzutem dziewiątym Komisja naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, która nie znajduje zastosowania *ratione temporis* lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
10. W ramach zarzutu dziesiątego skarżące twierdzą, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła wyłączną suwerenność Zjednoczonego Królestwa w dziedzinie podatków bezpośrednich, naruszając w ten sposób art. 4 i 5 TUE oraz art. 114TFUE.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Willis Europe/Komisja

(Sprawa T-761/19)

(2020/C 36/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Willis Europe BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci N. Niejahr i B. Hoorelbeke, a także A. Stratakis i P. O’Gara, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1) w zakresie, w jakim przyjęto w niej, że domniemany środek pomocy stanowi pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i nakazano jego odzyskanie wraz z odsetkami, między innymi od strony skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazano w nich odzyskanie niezgodnej z prawem pomocy wraz z odsetkami, między innymi od strony skarżącej;
- obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, uznając, że domniemany środek pomocy przysparza selektywną korzyść spółkom korzystającym ze zwolnienia wynoszącego 75 % w odniesieniu do umów kwalifikowanej pożyczki o niskim ryzyku, ze względu na to, że Komisja:
 - błędnie określiła brytyjski system dotyczący kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) jako system odniesienia;
 - naruszyła prawo, uznając, że zwolnienie wynoszące 75 % stanowi odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, ze względu na to, że:
 - (i) stwierdzenie, że istnieje odstępstwo, jest błędnie oparte na technice regulacyjnej;
 - (ii) test funkcji decyzyjnych i zarządczych nie jest głównym testem dla brytyjskiego systemu KSZ; oraz
 - (iii) umowy pożyczki kwalifikowanej i niekwalifikowanej nie znajdują się w takiej samej sytuacji prawnej i faktycznej oraz, w każdym wypadku, naruszyła prawo stosując w drodze analogii przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾ lub bezzasadnie powołując się na nie.
 - dokonała błędnych ustaleń faktycznych i naruszyła prawo poprzez przyjęcie, że wynoszące 75 % zwolnienie nie jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego w taki sam sposób jak zwolnienie podatkowe dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych, które ma zastosowanie do zysków nie pochodzących z działalności operacyjnej objętych zakresem regulacji sekcji 371EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (Przepisy międzynarodowe i inne)].
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, iż Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE poprzez brak wykazania, że domniemany środek pomocy mógł wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi i groził zakłóceniem konkurencji.
3. Zarzut trzeci, podniesiony jako zarzut ewentualny, oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła art. 49 TFUE poprzez uznanie domniemanego środka pomocy za niezgodną z prawem pomoc państwa, która nie narusza swobody przedsiębiorczości zagwarantowanej w art. 49 TFUE.
4. Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła podstawową zasadę równego traktowania/niedyskryminacji poprzez:
 - potraktowanie nie pochodzących z działalności operacyjnej zysków czerpanych z pożyczek kwalifikowanych w taki sam sposób jak nie pochodzące z działalności operacyjnej zyski czerpane z pożyczek niekwalifikowanych; oraz
 - zróżnicowanie traktowania zwolnienia podatkowego dla grup zagranicznych spółek kontrolowanych w zależności od tego, czy zyski nie pochodzące z działalności operacyjnej są objęte zakresem regulacji sekcji 371EB czy sekcji 371EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010.
5. Zarzut piąty, podniesiony jako zarzut ewentualny, oparty na twierdzeniu, że nawet jeśli domniemany środek pomocy jest objęty zakresem regulacji art. 107 ust. 1 TFUE, to Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽²⁾ nakazując odzyskanie kwot rzekomo niezgodnej z prawem pomocy od beneficjentów domniemanego środka pomocy, ponieważ odzyskanie takie narusza ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.Ú. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.Ú. 2015, L 248, s. 9).